

Forum InfoFrankrijk

Geplaatst: 07-06-2012 10:50:44
re: Législatives

Peter,

Bij waarnemingen is het altijd de vraag of je meetinstrument valide en betrouwbaar is. Is deelname aan discussies in deze *bavards* rubriek een betrouwbare graadmeter voor de interesse van bezoekers van deze website in het reilen en zeilen van de politiek in Frankrijk?

Dacht het niet. Bij de afgelopen presidentsverkiezingen ben ik bij de verkiezingsuitslagen tweemaal aangeschoven tussen de stemgerechtigden bij een kleine *mairie* hier op het Bourgondische platteland. Grote vierkante tafel met stembus en daarnaast een omvangrijk boekwerk: de kieswet. Daaromheen een kring stoelen voor het publiek, inclusief een *observateur international*. Iedereen kent elkaar, kent uiteraard elkaars politieke voorkeuren, maar daarover wordt niet gesproken. Of dat ene huis inmiddels is verkocht, en aan wie. En iemand die wat slaperig uit z'n ogen keek voerde ter verontschuldiging aan dat hij 's nachts om drie uur wakker werd gebeld. Vervolgens zijn bed was uitgegaan, haastig aangekleed en de tractor had gestart. Er was iemand na café bezoek ergens in het bos een greppel ingereden en kwam daar op eigen kracht niet meer uit. Maar was nog wel in staat geweest het juiste telefoonnummer in te toetsen op zijn mobiele telefoon. Waar was het precies? Oh daar, dan heeft hij geluk gehad: aan de andere kant van de heuvel had hij geen bereik gehad. Bijna instemmend gegrinnik en gelach.

Stipt om zes uur ging de doorzichtige plexiglazen stembus open. Voorzien van twee kleine beugelstukjes, elk met een verschillende sleutel, zoals de Franse kieswet dat voorschrijft. *Monsieur le maire* mocht dat doen, op de vingers gekeken door twee *assesseurs*. Silence svp, plechtig moment. Openen van de stembus, tellen van de blauwe envelopjes. Daarna die envelopjes openen en het stembriefje met de naam van de presidentskandidaat er uithalen, voorlezen. Beide *assesseurs* houden de tel bij, en herhalen het voorgelezene. Bij de eerste verkiezingsronde een stevige meerderheid voor kandidaten van rechtse signatuur, en bij de tweede ronde was het beeld stevig naar links opgeschoven.

Zeer officiële formulieren invullen, even onderling overleg hoe je een bepaalde vraag nu precies moet interpreteren, nog een keer alles narekenen, en dan er voor zorgen dat de juiste formulieren in de daarvoor bestemde verzend enveloppes gaan, in hoeveelvoud ook alweer, en met welke bijlagen. Handtekeningen, stempels en dichtplakken. En dan weer een moment van stilte: de burgemeester stapt naar de telefoon toe, opgesteld naast een wat oudere computer. Bijna een museumstuk, daarvoor zouden Nederlandse ouders worden aangeklaagd wegens kindermishandeling. En gaat bellen met de

préfecture om de uitslag door te geven. Bezet, vijf minuten later nog een keer: weer bezet, en daarna nog een keer bot gevangen. I came to your door, no reply. Dan rinkelt de telefoon: het is de *préfecture*! Een dame, type bitch stel ik me zo voor, vraagt zo te zien op hoge toon waarom *monsieur le maire* de uitslag nog niet heeft doorgegeven. Ik zie deze stoere forse boer plotseling krimpen, bijna een stap achteruit doen, hoor dat hij z'n verontschuldiging aanbiedt met een m.i. uitermate redelijk betoog. Maar aan zijn lichaamstaal te zien valt er in Frankrijk door niemand met het hogere gezag te spotten, het is raadzaam om het eigen gelijk zo snel mogelijk te vergeten. Eerbied, en nog eens eerbied is hier een essentiële survival techniek.

Daarna werd het stemhokje opgevouwen, de blauwe stem-enveloppen keurig verzameld en in de archiefkast gelegd, voor de volgende keer. Wij gebruiken hier nog het model uit de jaren tachtig grapte de *maire-adjoint*, wij bezuinigden hier al lang voordat de eco's in Parijs nog maar dachten aan hergebruik. En daarom zijn onze lokale belastingen zo laag. Flessen uit de kast, glazen op tafel. Geanimeerde discussies, maar niet over de politiek. Later op de avond werden overal op het Franse platteland die enveloppen met de verkiezingsuitslag door gendarmes op motorfiets opgehaald om naar de *préfecture* te worden gebracht. Zo gaat dat hier. Beeld (zwart/wit film): een groot alleenstaand gebouw in een dorp, één raam verlicht, in de verte klinkt het geluid van een motorfiets. Gendarme komt aanrijden, koplamp verlicht de trap naar de ingang van de *mairie*, de burgemeester stapt naar buiten, en levert een setje enveloppen af. Gendarme rijdt weg, een paar gevels verderop worden nog even verlicht door de lichtbundel van zijn koplamp. Het sonore geluid wordt langzamerhand zachter. Licht in de *mairie* gaat uit. Geluid nu nog: verdwijnende voetstappen, en de vogels die weer de boventoon gaan voeren. Ik dacht vroeger dat die 's avonds gewoon gingen slapen, maar inmiddels weet ik beter: ook 's nachts gaan ze door met hun concert, ook zonder vergunning van de burgemeester.

Om nog even terug te gaan naar het begin. Peter, generaliseer je niet op grond van een enkele waarneming, die bovendien methodologisch gezien vragen oproept, en zou je de vraag niet anders kunnen formuleren. Met de overvloed aan persaandacht voor het politieke bedrijf, het uit de hand gelopen mediacircus bij de presidentsverkiezingen, met de niets aan duidelijkheid te wensen overlatende landenstudies van de OESO van de afgelopen dertig jaar over de Franse economie (onderscheid maken tussen politieke voorkeuren en wat ik dan maar noem hard facts lijkt me trouwens ook wel nuttig), welke Nederlander zonder stemrecht voelt zich dan geroepen om dat allemaal nog eens dunnetjes over te doen op dit forum? De informatie op "*la une*" van deze website bericht immers al voortreffelijk over de hoofdlijnen van het politieke debat.

Rob van der Meulen

p.s.:

[Fonctionnement d'un bureau de vote](#)